

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

baade Regeringspartiernes Ordførere og Det konservative Folkepartis Ordfører for deres Anbefaling af Sagen. Desværre kan jeg ikke bringe Takken videre til Venstre. Det ser ud til, at det efterhaanden er blevet et Princip for Partiet, et Dogme, maaske en Religion, at man skal holde sig udenfor og svare: Stemmer ikke. Om dette nu er i Venstres egen Interesse eller ikke, skal jeg ikke blande mig i. Mig forekommer det at være den uheldigste Stilling, man kan indtage, men det maa Partiet jo selv om.

Naar Venstres Ordfører (Nielsen Mann) udtalte Tak, fordi disse forskellige Bestemmelser er løsnat fra Landbolovgivning, vil jeg sige, at ogsaa jeg mener, dette er rigtigt. Men dermed være ikke sagt, at det ingen Betydning har for Landbruget at faa Loven gennemført — tværtimod. Jeg føler mig overbevist om — og deri ved jeg mig enig med de Udvalg, der administrerer mine Love —, at man lægger megen Vægt paa denne Billiggørelse af de paagældende Varer og paa den Betydning, det har for Afsætningen af Landbrugsprodukter. Derfor maa man ikke alene regne med, at det er en Lov, der gaar ud paa at hjælpe Smaakaarsfolk, men ogsaa en Lov, som gaar ud paa at støtte Forbruget af Landbrugsprodukter. Selv om Landbrugsprodukter ikke er dem, der er steget mest i Pris, er det dog saadan for Smaakaarsfolk, at det nødvendige for dem er Føde og Brændsel, og derfor er en Billiggørelse af disse Varer noget af det nødvendige, man kan gøre over for de Mennesker, der ikke har det saa godt, som de burde have.

Der blev sagt, at det er Regeringens Fordyringspolitik, der gør det nødvendigt at gaa til en saadan Lovgivning. Nu skal man ikke dadle det, man fra alle Sider har krævet, for hvad er Aarsagen til vore Ulykker? Det er den Katastrofe, der for 5—6 Aar siden ramte Danmark med et Prisfald, som var ganske ødelæggende. Skal man ud af denne Katastrofe, maa man naturligvis sørge for at gennemføre en Politik, der hæver Priserne, og tage Konsekvensen deraf. Jeg hører ikke til dem, der først gør et Arbejde for at hæve Priserne og, naar det er sket, ikke kan se andet end Ulykker i en Prishævning, der har været nødvendig, hvis Danmark overhovedet skulde

arbejde sig ud af de Forhold, vi var kommet ind i.

Den Henstilling, som det ærede 11te tingvalgte Medlem (M. C. Jensen) rettede, skal jeg gerne lade gaa videre til Socialministeren og Finansministeren. Jeg kan ikke se, om der er Mulighed for at gennemføre det, han foreslog, rent praktisk; jeg kan ikke vide, om der er Mulighed for at skaffe de nødvendige Penge. Men jeg er naturligvis enig i, at det vilde være en Fordel ikke alene; at Forbrugerne kunde faa billigere Fisk, men ogsaa at Fiskerne kunde faa større Afsetningsmuligheder, paa lignende Maade som Landbruget har haft. Jeg tør ikke udtale mig om, hvorvidt der er praktiske Vanskeligheder derved, men jeg skal, som sagt, henlede mine Kollegers Opmærksomhed paa Spørgsmaalet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov af 14. April 1905 om Tvangsakkord uden for Konkurs m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 159);

Formanden: Denne Sag kan kun med Tingets Samtykke behandles i Dag, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Det foreliggende Lovforslag er enstemmigt vedtaget af det høje Folketing og gaar i alt væsentligt ud paa en Forlængelse af Loven af 12. April 1927 om Tillæg til og Ændringer i Loven af 1905 om Tvangsakkord, hvis Gyldighed udløber den 31. December i Aar.

Lovens § 1 indeholder en Bestemmelse om Oprettelse af et Udvalg i hver Retskreds til at bistaa Ejere af Landbrugsejen-